

не се питашъ, дали си съ ума си. Кое положение е вѣрно? — Въ Божественитѣ нѣща има единъ моментъ, който всѣкѣга е вѣренъ. Когато Божественото въ човѣка говори, на лицето му се явява една приятна свѣтлинка, погледътъ му става милъ, нѣщо благородно и възвишено се заражда въ него. Не, познавамъ азъ този Божественъ Духъ; познавамъ, кога говори Божественото. Когато човѣкъ лъже, на лицето му се изразява мракъ, тъмнина. Нѣкой човѣкъ си остави нѣкъдѣ торбата съ паритѣ, забравилъ я. Азъ намѣря тази торба. Веднага Божественото въ менъ заговори, азъ стигна този човѣкъ, кажа му: братко, ти си забравилъ торбата съ паритѣ си, вземи я, тия средства сж твои. Ако у мене говори човѣшкото, като намѣри тази торба, ще я взема и ще си кажъ: тѣзи пари сж мои, Господъ е промислилъ за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, азъ трѣбва да постѣпя честно. Когато Божественото говори въ мене, кждѣто и да съмъ, въ гората или въ свѣта на тайно или на явѣ, навсѣкждѣ трѣбва да проявя своя характеръ. И като учителъ, и като свещеникъ — навсѣкждѣ ще проявя своя характеръ. Божественото е единъ импулъсъ, който се проявява въ всички моменти въ живота ми при каквото положение и да се намирамъ.

Слънцето грѣе, но никой не се запитва, защо Господъ днесъ е заповѣдалъ на слънцето да грѣе. Кой отъ васъ до сега се, е запиталъ, защо грѣе слънцето? Кой отъ васъ е благодарилъ за това? Вие имате здраво тѣло, но всички сте неблагоприятни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този животъ. Нѣкой отъ васъ иматъ вѣра,